

ВИРАЖАЛЬНА ПАЛІТРА ЛІНГВОПОЕТИЧНОГО ОБШИРУ НАТАЛІЇ ВАСИЛЬЄВОЇ

У пропонованій статті розглянуто особливості організації віршового простору Наталії Васильєвої і сформульовано висновок, що поетична мова мисткині репрезентована багатою палітрою виражальних засобів різної природи: засобами графеміки й звукопису, прийомами лексико-граматичного (оксиморон, антитеза, анадиплосис, поліптон, анномінація, зевга, подвоєння) і синтаксичного (градація, гомеотелевт) творення, а також тропами (метафора). Визначено, що за допомогою цих стилістичних фігур поетка вдосконалює віршову оповідь, вияскравлює смислові акценти і транслює читачеві наснажені сенси.

Ключові слова: поетична мова, виражальний засіб, стилістична фігура, смисловий акцент, антитеза, оксиморон, градація, метафора.

Tieliezhkina, O. Expressive Palette of the Linguopoetic Space of Nataliia Vasyliieva. *The issue of poetic language functioning is one of the most important in contemporary Ukrainian linguistics, which is why linguists of many generations have addressed it. Despite the considerable academic achievements in this field, such studies remain relevant today. This is due to the complexity of the subject itself and the dynamic development of the literary domain, as new artists emerge whose work undoubtedly influences the development of the language in general and of poetic language in particular. Today, Ukrainian literature features many new authors offering readers diverse interpretations of contemporary existence. Among them stands out the original linguistic and poetic worldview of Nataliia Vasyliieva. Since the poetic works of this Kharkiv-based poetess exhibit non-trivial linguistic and artistic explorations and have not yet become the subject of linguistic analysis, their study from a linguostylistic perspective appears timely.*

The purpose of this article is to identify the features of the organisation of the linguistic and poetic space in the poetry of Nataliia Vasyliieva. To achieve this goal, it is necessary to determine the types of expressive and visual means used in the poems included in the collection Sharp Blooming of the Flowers of War and to analyse their stylistic function within the poetic text.

The analysis revealed that various stylistic devices – including graphic, phonetic, lexico-grammatical (e.g., oxymoron, antithesis, anadiplosis, polyptoton), and syntactic devices (e.g., gradation, homoioteleuton) – are organically woven into Vasyliieva's poetic fabric. These expressive and visual elements play an essential role in meaning-making (expressing the most intimate thoughts and emotions of the lyrical heroine), text-building (developing the poetic plot), and structure-building (organising the poetic composition).

This allows us to conclude that Nataliia Vasylieva's linguopoetic space is represented by a rich palette of expressive means, which shape the poetic narrative, highlight semantic emphases, and serve as powerful bearers of profound meanings.

Keywords: poetic language, linguostylistic dimension, poetic text, poetic narrative, stylistic device, expressive and visual means, meaning-making, text-building, structure-building.

Вступ

До висвітлення проблем функціонування поетичної мови зверталися мовознавці багатьох поколінь. Однак попри вагомий науковий доробок у цій царині (Довгалевський, 1973; Єрмоленко, 2020; Данилюк, 2017; Мойсієнко, 2018; Кравець, 2018; Маленко, 2010; Левчук, 2018; Мішеніна, Малюга & Березовська-Савчук, 2024 та ін.), такі студії дотепер не втрачають актуальності. Це спричинено як складністю самого об'єкта вивчення, так і динамічністю розвою літературної сфери, оскільки з'являються нові митці, творчість яких, поза сумнівом, впливає на розвиток мови загалом і віршової зокрема.

Л. Пустовіт наголошувала, що поява нових імен у літературі зумовлює необхідність дослідження їхньої мовної практики (Пустовіт, 2009: 6). Нині в українській літературі є багато нових авторів, що пропонують читачеві найрізноманітніші варіанти потрактування сучасного буття, з-поміж яких привертає увагу оригінальне мовно-поетичне бачення світу Наталії Васильєвої. Позаяк віршові твори цієї харківської поетки засвідчують нетривіальні лінгвально-мистецькі пошуки й дотепер не ставали предметом розгляду мовознавчих розвідок, видається актуальним їх вивчення в лінгвостилістичному вимірі.

Мета пропонованої статті – визначити особливості організації мовно-поетичного простору віршових творів Наталії Васильєвої. Для досягнення окресленої мети необхідно виявити різновиди зображально-виражальних засобів, представлених у творах поетки, що увійшли до збірки «Гостре цвітіння квітів війни», і з'ясувати їхнє стилістичне навантаження в текстовому полотні віршів.

Методи дослідження

Сформульовані мета й завдання передбачають застосування таких методів дослідження: **суцільної вибірки** (для добору фактичного матеріалу), **семантико-стилістичний** (визначення виражально-зображальних можливостей описуваних одиниць), **описово-аналітичний**

(розроблення системи аналізу обстежуваних стилістичних утворень), **контекстуального аналізу** (інтерпретування стилістичних засобів, використаних у певному контексті з конкретною метою).

Виклад основного матеріалу

Виразальні можливості поетичного слова Наталії Васильєвої актуалізовані вже в самій назві аналізованої збірки – «Гостре цвітіння квітів війни», у якій авторка об'єднала назви двох циклів, що складають цю збірку: «Гостре цвітіння» і «Квіти війни». Метафоричне наповнення цих сполук вражає непокєднуваністю їхніх компонентів, оскільки цвітіння асоціюється з ніжністю, а не з чимось гострим, що ранить, як і квіти – джерело радості, задоволення та натхнення – в узвичаєному сприйнятті не пов'язують із війною. «Гостре цвітіння» – це розповідь про почуття ліричної героїні, які її ранять (тому що гострі й болісні) і водночас надихають до життя. «Квіти війни» – окреслення того, що є, в тому, що є: квіти проростають для ліричної героїні як символ болю і, попри все, як символ життя в умовах війни. І ці оксиморонні метафори, поєднані в назві збірки, оприявлені в прикінцевих текстах книги в поетичному образі: *Біль війни проростає / зсередини мене / квітами: їхні пелюстки / гострі по краях, як саме зло. // Бракне мені сил / втримати в собі / гостре цвітіння / квітів війни* (Васильєва, 2024: 58), але знесилення відступає, тому що любов (вербалізована дієсловом *цілую*, накопичення якого вказує на неперервну тривалість повторюваної дії) потужніша за злу силу (порівняння в попередній ілюстрації: *пелюстки гострі по краях, як саме зло*): *Біль забирає мене в полон, / а потім в одну мить / я стаю більшою за нього, / бо цілую свої квіти, / цілую їх і цілую, / цілую їх і цілую, / поки кожна квіточка / не втратить свої гострі пелюстки* (Васильєва, 2024: 59), який перетворюється на потужний маніфест-заклик, утверджений поліптонною конструкцією (змогла – зможеш): *Уквітчана і вільна, / я йду до тебе. // Я змогла – зможеш і ти* (Васильєва, 2024: 59).

Уся збірка пронизана контрастивними сполуками як виразниками нетривіального сприйняття світу, що маніфестують складність світовідчужання ліричної героїні. Антитетичні утворення уможливають розкриття сутності життєвого вибору: *Сльози течуть із моїх очей, / я відпускаю все, що мене тримає*, унаслідок якого героїня отримує винагороду: *і тоді стається диво. // У пустелі мого печерного страху / оживають і розпускаються / троянди* (Васильєва,

2024: 9) – *троянда* як відлуння назви циклу (*гостре цвітіння*). Метафорична наповненість цих рядків, у яких прочитуємо ситуативну опозиційність компонентів, розкриває сутність внутрішнього стану ліричної героїні до окресленого вибору (*пустеля печерного страху*) і після нього (*оживають троянди*).

За допомогою протиставлення мисткиня розкриває цілісність особистості ліричної героїні, про яку говорить від першої особи: *Заплющити очі – / і осягнути вмить: / ось я ногами / міцно стою / на землі, / ось я руками / міцно тримаюсь / за небо* (Васильєва, 2024: 15). Маркерами протилежності виступають іменники *небо* й *земля*, однак їх об'єднують дії *стою* і *тримаюсь*. Саме таке поєднання в цій конструкції лексем на позначення різних просторових площин, на нашу думку, вказує на гармонійність внутрішнього світу героїні. Цей стан цілісності авторка розвиває в подальшій градації (насичення дієсловами надає поетичним рядкам динамічності): *Обережно дихаю, / розправляю плечі, / озираюся навкруги* (Васильєва, 2024: 15), що плавно переходить в оксиморон: *виявляється, і на небі можна стояти, / можна руками триматися і за землю, / аби тільки була я* (Васильєва, 2024: 15). Оксиморонне утворення не є запереченням гармонійного стану особистості, який засвідчує попередня ілюстрація, воно уможливило розкриття сутнісного вияву й справжності світовідчуття, що може бути різним: *аби тільки була я, позаяк без людини неважливі будь-які сутності: Бо без мене / який сенс тоді / у моєму небі, / у моїй землі* (Васильєва, 2024: 15).

Лексеми опозиційного значеннєвого наповнення допомагають авторці зобразити почуття ліричної героїні: *І враз / моя лава / стикається / з вічною мерзлотою, / льодом / твого спокою* (Васильєва, 2024: 17) – несиметричність вияву почуття підкреслена двома лексемами правого компонента, що посилюють значеннєвий вияв одна одної. Силу свого почуття лірична героїня передає повторюваним дієсловом *люблю*, що стає подихом: *і кажу / (раз за разом / все легше казати це): / я люблю, / я люблю, / я люблю тебе* (Васильєва, 2024: 38). Однак розлука неминуча: *Корінням вростаю у вміння / жити без тебе, / любий. / Роз'ятрила душу, / розірвала навпіл / розлука* (Васильєва, 2024: 40) – нестерпність такого психоемоційного стану ліричної героїні підкреслює гомеотелетонна пара *роз'ятрила* – *розірвала*, підкріплена повторюваним фонічним компонентом *роз-* в іменнику *розлука*. Таке нанизування еквіфонічного *роз-* посприяло створенню

особливого звукового малюнка, що додатково акцентує смисли, відтворені дієслівними й іменниковими одиницями.

Логічним продовження оповіді є самотність, до якої лірична героїня звертається як до живої істоти і цим метафоризує її сприйняття: *Самотносте, чому ти кричиши в мені / бредберівським Ревуном / <...> / Кричить Ревун у відчай, і я викрикую свою самотність* (Васильєва, 2024: 23) – прийом паралелізму посилює глибину переживань. І сила цих переживань в іншому творі передана анномінаційною конструкцією (*глибока глибочінь*), підкріпленою кореневим повтором (*глибині*): *Глибока глибочінь* затуагує на дно, / і там, на *глибині*, / серед кам'яних глиб і брил / плавають риби самотності (Васильєва, 2024: 56), яку авторка вживає двічі – на початку, що утверджує її сильну позицію та сенсову значущість для розгортання поетичної оповіді, і в передостанній строфі як нагадування про важливість пережитих почуттів: *Глибока глибочінь / з кожним каменем стає дедалі менш / глибокою* (Васильєва, 2024: 56). Таке нагромадження повторюваної анномінаційної сполуки й подвоєння, вираженого іменником і прикметником, увиразнює авторську думку та вияскравлює її виклад.

Органічно переплітаються з окресленими оповідними лініями пошук і віднайдення себе. Показовим у цьому плані є твір «Викохала із серця тополя»: *Викохала із серця тополя: / росте з глибини мене / аж до самого Неба, / хитається від вітру, / тягне свої руки-віти догори / та іноді / відчуває себе яблунею, / іноді – аличею, / останнім часом дедалі частіше – / вербою, що схилилася до води. // Ти кажеш мені, / що немає мене, / що я і є ця тополя-яблуня-верба-/алича-гранат-а-може-і-слива. // Я не хочу вірити, / мене судомить бодем, / – як ніби перейми – / і народжується крик, / крик німий, бо вголос кричати / давно не вмію. // І раптом усвідомлюю: / це і справді вся я. / Ця тополя із серця – / німий крик до Неба. // І Небо мовчить* (Васильєва, 2024: 8), у якому авторка за допомогою градації (накопичення назв деревних рослин) відтворює складність такого пошуку. Зауважимо, що ця градація повторювана. Ужита в першій строфі як здогад-розкриття, кожен компонент якого має символічне значення, але спільним в усіх цих значеннях є жіноче начало берегині й нове життя, фігура направляє читача в сутнісні глибини сприйняття викладеного. Використана вдруге ця градація зазнає графічної трансформації (завдяки використанню засобу графеміки (запис компонентів з дефісом)) і компонентно-значеннєвого наповнення, що уможлиблює розширення пошуку.

Високий ступінь емоційного піднесення, створений за допомогою градаційної повторюваної конструкції (*тополя, яблуня, алича, верба*), у наступній строфі підтримують анадиплозисні пари (*народжується крик, / крик німий; німий крик до Неба. // І Небо мовчить*) підсилені подвоєнням (*кричати*) й оксиморонним наповненням (*німий крик*). Повторення іменника *крик* як акцент на можливості вивільнення й віднайдення, але його ніхто не чує, позаяк він німий, і втілення тієї сили, до якої зверталася за порятунком-порадою, мовчить (графічно слово *Небо* авторка подає з великої літери, тому й припускаємо, що це символ, який утілює того, у кого лірична героїня шукає підтримки). Загалом крик і мовчання в аналізованій збірці є виразниками самотності, що підтверджують численні ілюстрації, що постають для читача метафоричними мікрообразами: *а відстань між нами / мовчить* (Васильєва, 2024: 16); *Маяк мовчить. // Ревун кричить у відчаї* (Васильєва, 2024: 8); *Крик відлунює у блакиті. / Мовчить Бог* (Васильєва, 2024: 45) та ін.

Однак цей пошук себе здійснено не лише у внутрішньому аспекті, але й у вимірі сприйняття того, що відбувається в країні: *Серце моє розривається на друзки / об кожні новини з гострими кутами. / Із кожного уламку виростаю нова я. // Та, що стає на захист / міста своєї душі / монолітом. / та, що лікує і зцілює, / як тільки може. / Та, що молиться в храмах / усіх конфесій / і Бог її чує. // Всюди я і нема мене ніде. / Ніде мене нема* (Васильєва, 2024: 44) – градаційний ряд, переданий дієсловами *стає – лікує – зцілює – молиться*, є маркером тих пошуків. Прикметник *гострий* звучить як відлуння заданої в назві збірки тональності, повсякчас супроводжуваної контрастним утіленням: *Всюди я і нема мене ніде. / Ніде мене нема* – дублювання другого компонента опозиційної пари, що стає елементом анадиплосису, утвореного унаслідок хіазмічного віддзеркалення структури, загострює проблему, яку розглядає мисткиня у творах означеної збірки. Але лірична героїня не зневірюється: *Порожнеча на місці мене / всім своїм нутром боїться хороших / новин. / Зберуть нову мене, / а раптом згублять знову?* (Васильєва, 2024: 44) – *ніде* оприявнюється метафоричною *порожнечою*, сутність якої розкриває антитеза *зберуть – загублять*. Але *порожнеча* відступає, бо героїня скресає як нове віднайдення самої себе: *Але з гарних звісток / поволі / скресаю нова я* (Васильєва, 2024: 44), і звертається до Вищої сили з молитвою: *Захисти моїх людей! / Тих, хто захищає нас / на всіх фронтах, /*

на **небі**, на **землі**, / на **нулі** й на **тисячі** / від **фронту** (Васильєва, 2024: 45), основою якої є градація, заснована на протиставленні, причому протиставлення є узуальне (*небо – земля*), а є авторське, продиктоване сьогоднішніми реаліями (*нуль – тисяча*). І в цій всеохопності лірична героїня намагається віднайти себе, врятувати себе й усіх інших, і вірить, що Всевишній допоможе в цьому: *Бог накриває / своїми долонями / їх, їхнє місто, / і всю країну, / яка боронить і себе, і весь світ* (Васильєва, 2024: 45) – два ряди висхідної градації (другий ряд випливає із першого як характеристика одного з його компонентів) утверджують силу віри ліричної героїні. І один зі шляхів віднайдення себе, на її думку, – це готовність простягти руку іншому: *Раніше я вся була цим теплом, / але ви навчили мене, / ті, хто дають свою руку мені, / віддавати все, що маєш, / окрім самої себе. // Відчуй: / я не жалію, / а спів-чуюю і / роз-діляю твій біль. // Якщо ти готовий – ось тобі моя рука, / візьми* (Васильєва, 2024: 46) – допомогти, але зберегти себе, а не розчинятися в тій допомозі. Й утвердження цієї позиції авторка транслює за допомогою градаційної конструкції, до складу якої входять елемент заперечення й ствердження (*не..., а ...*), графічно оформлені особливим чином (*спів-чуюю і роз-діляю*): розділення дефісом частин слів є виразником сенсу основного повідомлення *віддавати, але не саму себе*. І це теж пошук і віднайдення себе, своєї сутності.

За результатами прочитання текстів, уміщених у збірці «Гостре цвітіння квітів війни», складається враження позачасовості всього зображеного й відтвореного. І таке сприйняття сенсів виникає завдяки зевгмі, яку поетка подеколи уживає: *із середи на весну, / із поне-ділка на серпень, / із четверга на Різдво* (Васильєва, 2024: 21). Саме таке оригінальне поєднання лексичних одиниць для називання часу й створює авторський часовий континуум, у якому хрононім релігійного наповнення *Різдво* звучить як утвердження віри у віднайдення себе в собі й себе у світі.

Висновки

Викладене уможливорює висновки про те, що лінгвопоетичний обшир Наталії Васильєвої репрезентований багатою палітрою виразальних засобів різної природи: засобами графеміки й звукопису, прийомами лексико-граматичного (оксиморон, антитеза, анадиплосис, поліптотон, анномінація, зевгма, подвоєння) і синтаксичного творення (градація, гомеотелевт), а також тропами (метафора). Виявлені

стилістичні фігури відіграють важливу роль у смислотворенні (вираженні найпотаємніших думок і переживань ліричної героїні), текстотворенні (розгортанні сюжету поетичного твору), структуротворенні (організації віршової побудови).

Продовження розпочатих студій убачаємо у вивченні прагматичних функцій описаних зображально-виражальних одиниць.

ЛІТЕРАТУРА

1. **Березовська-Савчук, Н.** (2024). Ітеративні фігури, або фігури повторення. У Ж. Колоїз (Ред.). *Сучасний художній дискурс: мовностилістичний вимір: колективна монографія* (с. 112–148). Кривий Ріг: ФОП Маринченко С. В. 2. **Васильєва, Н.** (2024). *Гостре цвітіння квітів війни: поезії*. Харків: Видавництво «Відкриття». 3. **Данилюк, Н.** (2017). Мовна картина світу в поетичних текстах збірки Лесі Українки «На крилах пісень». *Українське мовознавство*, 1 (47), 63–78. 4. **Довгалецький, М.** (1973). *Поетика. Сад поетичний*. Київ: Мистецтво. 5. **Єрмоленко, С. Я.** (2020). Лінгвософія поетичних текстів Лесі Українки. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Філологія*, 45, (Т. 1), 23–25. 6. **Кравець, Л.** (2018). Концептуальна метафора в мові української поезії ХХ ст. *Слов'янські мови*, 1 (13), 136–147. 7. **Левчук, Т.** (2018). Поетика повтору в поезії Володимира Свідзинського. *Волинь філологічна: текст і контекст*, 24, 134–143. 8. **Маленко, О. О.** (2010). Лінгво-естетична інтерпретація буття в українській поетичній мовотворчості (від фольклору до постмодерну): монографія. Харків: Харківське історико-філологічне товариство. 9. **Малюга, Н.** (2024). Синтаксичні фігури. У *Сучасний художній дискурс: мовностилістичний вимір: колективна монографія*; за заг. ред. проф. Ж. Колоїз (149–191). Кривий Ріг: ФОП Маринченко С. В. 10. **Мішеніна, Т.** (2024). Евфонічні фігури, або фігури милозвучності. У *Сучасний художній дискурс: мовностилістичний вимір: колективна монографія*; за заг. ред. проф. Ж. Колоїз (61–111). Кривий Ріг: ФОП Маринченко С. В. 11. **Мойсієнко, А. К.** (2018). Фонічний компонент у експресивній системі поетичного тексту. *Мовознавство*, 4, 3–9. 12. **Пустовіт, Л. О.** (2009). *Словник української поезії другої половини ХХ століття: семантико-функціональний аспект: монографія*. Київ: УНВЦ «Рідна мова».

REFERENCES

1. **Berezovska-Savchuk, N.** (2024). Iteratyvni fihury, або fihury povtorennia [Iterative Figures, or Figures of Repetition]. In Zh. Koloiz (red.). *Suchasnyi khudozhnii dyskurs: movnostylystychnyi vymir: kolektyvna monohrafiia – Contemporary Artistic Discourse: Linguistic and Stylistic Dimension* (pp. 112–148). Kryvyi Rih: FOP Marynchenko S. V. [in Ukrainian]. 2. **Vasyliieva, N.** (2024). *Hostre tsvitinnia kvitiv viiny [The Sharp Bloom of the Flowers of War]: poezii*. Kharkiv: Vydavnytstvo «Vidkryttia» [in Ukrainian]. 3. **Danyliuk, N.** (2017). *Movna kartyna svitu v poetychnykh tekstakh zbirky Lesi Ukrainky «Na krylakh pisen» [The Linguistic Mapping of the World in the Poetic Texts of Lesya Ukrainka's Collection "On the Wings of Songs"]*. *Ukrainske movoznavstvo – Ukrainian Linguistics*, 1 (47), 63–78 [in Ukrainian]. 4. **Dovhalevskyi, M.** (1973). *Poetyka. Sad poetychnyi [Poetics. Poetic Garden]*. Kyiv: Mystetstvo [in Ukrainian]. 5. **Yermolenko, S. Ya.** (2020). *Linhvosofia poetychnykh*

tekstiv Lesi Ukrainky [Linguosophy of Poetic Texts by Lesia Ukrainka]. *Naukovyi visnyk Mizhnarodnoho humanitarnoho universytetu. Serii: Filolohiia – Scientific Bulletin of the International Humanitarian University. Series: Philology*, 45 (1), 23–25 [in Ukrainian].

6. **Kravets, L.** (2018). Kontseptualna metafora v movi ukrainskoi poezii XX st. [Conceptual Metaphor in the Language of Ukrainian Poetry of the 20th Century]. *Slovianski movy – Slavic languages*, 1 (13), 136–147 [in Ukrainian].

7. **Levchuk, T.** (2018). Poetyka povtoru v poezii Volodymyra Svidzynskoho [The Poetics of Repetition in the Poetry of Volodymyr Svidzynsky]. *Volyn filolohichna: tekst i kontekst – Philological Volyn: Text and Context*, 24, 134–143 [in Ukrainian].

8. **Malenko, O. O.** (2010). *Linhvo-estetychna interpretatsiia buttia v ukrainskii poetychnii movotvorchosti (vid folkloru do postmodernu) [Linguistic-Aesthetic Interpretation of Being in Ukrainian Poetic Language Creation (from Folklore to Postmodernity)]*: monohrafiia. Kharkiv: Kharkivske istoriko-filolohichne tovarystvo [in Ukrainian].

9. **Maliuha, N.** (2024). Syntaksychni fihury [Syntactic Figures]. In Zh. Koloiz (red.). *Suchasnyi khudozhnii dyskurs: movnostylistychnyi vymir: kolektyvna monohrafiia – Contemporary Artistic Discourse: Linguistic and Stylistic Dimension* (pp. 149–191). Kryvyi Rih: FOP Marynchenko S. V. [in Ukrainian].

10. **Mishenina, T.** (2024). Evfonichni fihury, abo fihury mylozvuchnosti [Euphonic Figures, or Figures of Melodiousness]. In Zh. Koloiz (red.). *Suchasnyi khudozhnii dyskurs: movnostylistychnyi vymir: kolektyvna monohrafiia – Contemporary Artistic Discourse: Linguistic and Stylistic Dimension* (pp. 61–111). Kryvyi Rih: FOP Marynchenko S. V. [in Ukrainian].

11. **Moisiienko, A. K.** (2018). Fonichni komponent u ekspresyvni systemi poetychnoho tekstu [The Phonic Component in the Expressive System of a Poetic Text]. *Movoznavstvo – Linguistics*, 4, 3–9 [in Ukrainian].

12. **Pustovit, L. O.** (2009). *Slovnnyk ukrainskoi poezii drugoi polovyny XX stolittia: semantyko-funktsionalnyi aspekt [Dictionary of Ukrainian Poetry of the Second Half of the 20th Century: Semantic-Functional Aspect]*: monohrafiia. Kyiv: Ridna mova [in Ukrainian].

Тележкіна Олеся Олександрівна – доктор філологічних наук, професор, професор кафедри психології, педагогіки і мовної підготовки; Харківський національний університет міського господарства імені О. М. Бекетова; вул. Маршала Бажанова, 17, м. Харків, 61002, Україна.

Е-мейл: o_tele_o@ukr.net

<https://orcid.org/0000-0002-2953-7368>

Telezhkina, Olesia – Doctor of Philology, Professor, Professor of the Department of Psychology, Pedagogy and Language Training; O.M. Beketov National University of Urban Economy in Kharkiv; 17 Marshala Bazhanova St., Kharkiv, 61002, Ukraine.

Стаття надійшла до редакції 30 березня 2025 року

CITATION

ДСТУ 8302:2015: Тележкіна О. О. Виразальна палітра лінгвопоетичного обишу Наталії Васильєвої. *Лінгвістичні дослідження*: зб. наук. пр. Харк. нац. пед. ун-ту імені Г. С. Сковороди / гол. ред. Н. В. Піддубна. Харків, 2025. Вип. 62. С. 73–81. DOI: <https://doi.org/10.34142/23127546.2025.62.06>

APA: Тележкіна, О. О. (2025). Виразальна палітра лінгвопоетичного обишу Наталії Васильєвої. *Лінгвістичні дослідження*, 62, 73–81. DOI: <https://doi.org/10.34142/23127546.2025.62.06>